

Man gaar ud fra, at det i Stk. 1 sidste Punktum udtalte kun betyder, at Bevis for Autorisation som Læge (§ 2, første Punktum) skal fremlægges; hvis denne Opfattelse er rigtig, kunde Kravet maaske udtrykkes mere direkte.

I Stk. 2, 3. Linie, skal det vistnok hedde: de i § 2, Stk. 1, 2. *Punktum* foreskrevne.

Med Hensyn til Stk. 3 vil Fakultetet gerne fremhæve, at der allerede nu, hvor Adgangen for Personer, der har udenlandsk Lægeeksamen, til at faa dansk jus practici er saa vanskelig (sml. Kommissionsbetænkningen p. 75), kommer adskillige Forespørgsler til Fakultetet om, paa hvilke Betingelser saadan Ret kan opnaas. I det Øjeblik, der kan dispenseres fra Eksamen (p. t. bestaar den største Lettelse deri, at der efter Fakultetets Indstilling ved kgl. Resolution kan opnaas Lempelser ved Eksamen) maa Ansøgenes Antal formodes at ville stige. Man maa vel gaa ud fra, at Tilladelsen til Dispensation kun skal benyttes ganske undtagelsesvis, og dette burde maaske paa Forhaand være oplyst ved efter »Indenrigsministeren kan« at tilføje *under særlige Omstændigheder* »efter Erklæring . . .«. Da man for at blive autoriseret Læge ikke alene skal have Embeds-eksamen, men ogsaa have gennemgaaet praktisk Tjeneste efter Eksamen, foreslaas endvidere, at 2. Linie affattes paa følgende Maade: give Personer, *der ikke fyldestgør Betingelserne for at opnaa de i § 2 omtalte Autorisationer, men som i Udlandet*

§ 7.

Angaaende Bestemmelserne i Stk. 3 skal Fakultetet bemærke, at det bør være en Læge tilladt midlertidigt at blive fritaget for sine Forpligtelser som praktiserende Læge, f. Eks. medens Lægen er ansat som Assistent eller i mere overordnet Stilling ved et videnskabeligt Institut, et Sygehus eller lign. I saadanne Tilfælde bør Lægen efter Ansættelsens Ophør kunne genoptage Virksomhed som praktiserende Læge uden at søge ny Autorisation.

§ 8.

Med Hensyn til denne Paragrafs Stk. 2 maa Fakultetet give Kommissionsmindretallet Ret i, at det vilde være ønskeligt, at det lægevidenskabelige Fakultet blev hørt om de i denne Paragraf omtalte *almindelige* Regler for Afgivelse af Lægeattester (sml. Kommissionsbetænkningen p. 94). De Lærere, der underviser paa dette Omraade, sidder inde med særlige Forudsætninger for at bedømme, hvad der bør staa i saadanne almindelige Regler.

Indenrigsministerens Lovforslag § 10.

Fakultetet mener ikke, at det her bør komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Lægers Tavshedspligt og Vidnepligt. Men det vil dog gerne, da § 10 i Indenrigsministerens Forslag er udgaaet, fremhæve, at man maa finde det meget ønskeligt, at Lægen i Loven om Udøvelse af Lægegerning kan finde Oplysninger om sine Rettigheder og Pligter paa dette Omraade.

I stigende Grad kolliderer den Følelse af Tavshedspligt, hvortil Læger opdrages, og til hvilken de forpligter sig ved Lægeløftet, med de Krav om Oplysninger, der stilles uden Patientens Vidende eller Billigelse. Læger kan kun med stor Beklagelse se paa dette Forhold. Det er udenfor al Tvivl, at denne Bevægelse vil virke skadeligt paa det nødvendige Tillidsforhold mellem Patient og Læge; vi maa regne med, at vigtige Oplysninger — af Betydning for Forstaaelse og rigtig Behandling af Sygdomstilfælde — som Følge deraf vil blive fortiet.